

Cuprins

FRAȚII LUI MOWGLI	7
<i>Cântecul de vânătoare al Haitei Seeonee.....</i>	<i>43</i>
VÂNĂTOAREA LUI KAA	45
<i>Cântecul de drum al neamului Bandar-Log.....</i>	<i>91</i>
TIGRUL! TIGRUL!.....	93
<i>Cântecul lui Mowgli.....</i>	<i>123</i>
FOCA ALBĂ.....	126
<i>Lukannon .....</i>	<i>164</i>
„RIKKI-TIKKI-TAVI“.....	165
<i>Cântarea lui Darzee .....</i>	<i>192</i>
TOOMAI AL ELEFANȚILOR	194
<i>Shiva și Lăcusta .....</i>	<i>228</i>
SLUJITORII REGINEI	230
<i>Parada animalelor din tabără.....</i>	<i>259</i>

Akela nu i-a răspuns nimic. Se gândea la momentul în care șeful oricărei Haite simte cum i se împuținează puterile și cum devine tot mai vlăguit, până când este ucis de alți lupi, un nou șef luându-i apoi locul – doar ca să fie și acesta ucis în cele din urmă.

— Luați-l de aici, i-a spus Akela Tatălui Lup. Și pregătiți-l așa cum se cuvine să fie pregătit pentru viață un membru al Poporului Liber.

Iată, așadar, cum a fost primit Mowgli în Haita de lupi din munții Seonee, cu prețul unui taur și cu ajutorul vorbelor rostite de Baloo.

***

Acum mă tem că va trebui să faceți un salt în timp de zece-unsprezece ani și să vă imaginați doar ce viață minunată va fi dus Mowgli printre lupi întrucât, dacă toată această perioadă din viața lui ar fi așternută, pas cu pas, pe hârtie, s-ar umple probabil un raft de cărți. Băiatul a crescut împreună cu puii de lup, cu toate că aceștia, desigur, au devenit maturi înainte ca Mowgli să-și înceapă cu adevărat copilăria. Tata Lup l-a învățat tot ce era de învățat, explicându-i tot ce se găsea sau întâmpla în junglă, până când fiecare foșnet al ierbii, fiecare răsuflare a aerului cald al nopților, fiecare uguit de bufniță, fiecare fâlfâit de liliac căutându-și loc de odihnă în vreun copac și fiecare plescăit de pește în heleșteu au ajuns să însemne pentru băiat ceea ce înseamnă pentru un funcționar munca într-un birou. Atunci când nu învăța, Mowgli

— Sus, cotarlă! i-a poruncit Mowgli. Stai în picioare atunci când îți vorbește un om, altfel îți voi aprinde blana!

Shere Khan și-a pleoștit urechile, iar apoi, văzând cât de aproape de el se afla creanga aprinsă, a închis ochii.

— Acest ucigaș de vite a spus că ar dori să măucidă în fața Sfatului deoarece nu a apucat să mă omoare pe vremea când eram pui. Dar și noi, când devenim bărbați în toată firea, altoim câinii – uite așa! O mustață dacă-ți miști, Lungri, îți înfig Floarea Roșie pe gâtlej! a spus băiatul, lovindu-l pe Shere Khan cu creanga în cap.

Tigrul a început să scâncească și să geamă, înspăimântat cum nu mai fusese în viața lui.

— Ptiu, mătă pârliță de junglă, marș acum de-aici! Însă ține minte: când voi veni data viitoare la Piatra Sfatului, așa cum i se cuvine unui om, voi purta o căciulă făcută din blana lui Shere Khan. Cât despre Akela, acesta este liber să trăiască unde și cum dorește. Nu îl vom ucide pentru că, pur și simplu, aceasta este voia mea. În plus, nu văd de ce mai faceți purici pe aici, atârnându-vă limbile de parcă ar fi cine știe ce de capul vostru, când, de fapt, sunteți doar niște cotarle care nu merită decât să fie alungate. Așa că – marș de-aici!

Flacăra ardea-vâlvătaie la capătul crengii. Mowgli a început să lovească cu aceasta în stânga și-n dreapta, în vreme ce lupii fugeau chelălăind, simțind cum scânteile le pârlesc blana. În cele din urmă,

— Să te întorci cât de curând! i-a spus Tata Lup. Ah, brotăcelul meu înțelept, întoarce-te cât mai degrabă, pentru că, nu peste multă vreme, eu și mama ta vom fi bătrâni.

— Să te întorci cât mai curând, a spus și Mama Lup, băiețelul meu despuiat, pentru că – ascultă ce-ți zic, puiule de om – pe tine te-am iubit mai mult decât pe toți ceilalți pui.

— Cu siguranță mă voi întoarce, a răspuns Mowgli. Și, când o voi face, voi așterne blana lui Shere Khan peste Piatra Sfatului. Să nu mă uitați! Spuneți-le tuturor celor din junglă să nu mă uite niciodată!

Când Mowgli a coborât în vale singur, printre pământurile cultivate, ca să întâlnească acele ființe misterioase numite „oameni“, tocmai se crăpa de ziuă.

Cântecul de vânătoare al Haitei Seeonee

La revărsat de ziuă *shamburul* muge tare,
O dată, de două ori – și înc-o dată!
Și-o ciută a țâșnit – a țâșnit de lângă apă,
De lângă heleșteul cela mare,
În care cerbii falnici se adapă.
Scrutați acum cu ochii pădurea toată:
O dată, de două ori – și înc-o dată!

La revărsat de ziuă *shamburul* muge tare,
O dată, de două ori – și înc-o dată!

VÂNĂTOAREA LUI KAA

Leopardul cu blana-i tărcată se mândrește,
Iar bivolul cu coarnele-i curbate se fălește...

Să n-aveți îndoială: a vânătorului iscusință
După al blăni luciu se cunoaște și după biruință.

De taurul în coarne te poate lua, nu plânge
Shamburul și el își umple dușmanul de sânge.

La noi, tu nu veni cu de prisos cuvinte
Pe care noi le știm și-acum, și mai'nainte.

Pe puii altuia a-i chinui să te ferești,
Mai bine frate... soră să-i numești.

Căci mititei cum sunt, de bună seamă,
Ursoaica cea uriașă poate le este mamă.

„Cine mai e ca mine?“ se fălește cu glas tare
Puiul ce-o ciută a ucis la prima-i vânătoare.

Jungla-i întinsă însă, iar puiul, mititel.
De s-ar gândi mai bine, ar ști asta și el.

Din cugetările lui Baloo

Tot ce vă voi povesti aici s-a petrecut cu ceva vreme înainte ca Mowgli să fie alungat din Haita de lupi din munții Seeonee, mai precis în perioada în care Baloo îl învăța pe puiul de om Legea Junglei. Ursul acela brun, mătăhălos și bătrân era încântat să aibă parte de un elev atât de isteț, pentru că

„RIKKI-TIKKI-TAVI“

I-a strigat din vizuina-ncălzită
Ochi-de-Jar lui Piele-nsolzită:
„Vino, dacă nu ți-e teamă.
Hai la joc, dă morții vamă!“
Ochi în ochi și dinți în dinți
(Nag, la naiba, de ce stai?!)
Poate c-o să-ți ieși din minți
(Haide, Nag, ne prinde, hai!)
Și-ai să mori, c-așa e jocul.
(Nag, zbughește-o pe imaș!)
Te ferești? Nu-ți afli locul?
(Nu mai plânge, Nag, scăpași!)²⁰

Aceasta este povestea marelui război pe care l-a purtat Rikki-Tikki-Tavi de unul singur prin băile marelui bungalow din cantonamentul Segowlee. L-a ajutat Darzee, pasărea-croită, în vreme ce Chuchundra, guzganul-de-mosc – care nu se aventurează niciodată până în mijlocul podelei, preferând să se strecoare pe lângă pereți –, i-a oferit sfaturi, însă cel care a dus greul luptei a fost Rikki-Tikki-Tavi însuși.

Rikki-Tikki era o mangustă semănând cu o pisică la coadă și la blană, și cu o nevăstuică la cap și la

---

²⁰ Poezia *Rikki-Tikki-Tavi*, aici în tălmăcirea lui Mihnea Gheorghiu (n.trad.).

orice atac fulgerător al cobrei. Ochii îi ardeau ca doi tăciuni. Nagaina și-a luat avânt și s-a repezit la mangustă. Rikki-Tikki a sărit în sus și înapoi. Cobra l-a atacat în repetate rânduri, de fiecare dată capul izbindu-i-se de sub rogojina de pe verandă, în vreme ce restul corpului se încolăcea asemenea unui arc de ceas. Rikki-Tikki a executat un fel de dans, ocolind-o pe Nagaina și ajungând în spatele ei, obligând-o să se răsucească și să-și țină capul la nivelul capului mangusteii. În vreme ce își căuta poziția optimă, coada ei frecându-se de rogojină suna asemenea unui foșnet de frunze uscate purtate de vânt.

Rikki-Tikki uitase de oul care rămăsese pe verandă. Nagaina s-a apropiat tot mai mult de acesta, până când, într-un moment în care mangusta își trăgea răsuflarea, l-a apucat în gură. Imediat s-a îndreptat spre treptele verandei, zbughind-o apoi ca o săgeată pe potecă, Rikki-Tikki ținându-se pe urmele ei. Atunci când o cobră fuge ca să-și salveze viața, ai impresia că se preschimbă într-un bici șfichiuind grumazul unui cal.

Rikki-Tikki era conștient că trebuia să o prindă, altfel necazurile ar fi luat-o de la capăt. Cobra s-a îndreptat-ață către iarba înaltă de lângă mărciniș. În vreme ce alerga pe urmele ei, Rikki-Tikki l-a auzit pe Darzee, care în tot acest timp nu încetase nici măcar pentru o clipă să intoneze cântecul pe cât de triumfător, pe atât de stupid. Soața lui însă era mai isteață decât el. Văzând-o pe Nagaina cum se apropie, și-a luat zborul din cuib, începând să-și fâlfâie aripile

cale cu ea printre englezii și englezoaicele care urmăreau parada din caleștile lor aflate puțin mai în spate. Apoi avansul s-a oprit, pământul a încetat să se mai cutremure, întregul șir de soldați și ofițeri a adresat un salut spectatorilor și treizeci de fanfare au început să cânte în același timp. Muzica marca sfârșitul trecerii în revistă, regimentele îndreptându-se, prin ploaie, către taberele lor, în vreme ce fanfara infanteriei a început să intoneze:

Trec animalele perechi,
Urrra!
Trec animalele perechi,
Elefantul și catârul de la artilerie
Și toate urcă în marea Arcă
Ca să-și ferească pielea de ploaie!

Apoi am auzit o căpetenie din Asia Centrală, un bătrân cu plete lungi, cărunte, care îl însoțise pe emir, punându-i tot felul de întrebări unuia dintre ofițerii indieni:

— Ia spuneți-mi, cum a fost organizată o treabă atât de minunată?

La care ofițerul i-a răspuns:

— S-a dat un ordin, iar militarii l-au executat.

— Dar, oare, animalele pot fi la fel de înțelepte precum oamenii?

— Da, și ele ascultă ordinele, la fel ca oamenii. Catâri, cai, elefanți sau bivoli – cu toții ascultă de porunca celui care îi mână, acesta își ascultă

sergentul, sergentul locotenentul, locotenentul căpitanul, căpitanul maiorul, maiorul colonelul, colonelul generalul de brigadă care comandă trei regimente, generalul de brigadă ascultă de porunca generalului care, la rândul lui, îl ascultă pe viceregele care se află în slujba împărătesei. Iată cum se organizează o astfel de treabă.

— Ah, de-ar fi așa și în Afganistan..., a oftat căpetenia. Pentru că, acolo, noi nu ne supunem decât propriilor dorințe, fiecare după cum îl taie capul.

— Acesta este și motivul pentru care, a comentat ofițerul indian răsucindu-și mustața, emirul dumitale, pe care dumneata nu-l asculți, este nevoit să vină aici ca să primească ordine de la viceregele nostru.

Parada animalelor din tabără⁴⁹

Elefanții de la tunuri

I-am dat lui Alexandru puterea lui Hercule,
Înțelepciunea frunții și viclenii destule.
Dar ne plecăm grumazul, plecați vom fi pe veci!
Hei, faceți loc să treacă tunul,
Un tun de patruzeci!

---

⁴⁹ Toate poeziile grupate sub numele de *Parada animalelor din tabără* – aici în tălmăcirea lui Dan Grigorescu (n.trad.).

Bivolii de la tunuri

Vitejii-aceștia falnici se tem și de-o ghiulea,
Căci știi câte primejdii se-ascund cumplite-n ea.
Atunci pornim noi lupta, nepăsători pe veci!
Hei, faceți loc să treacă tunul,
Un tun de patruzeci!

Caii cavaleriei

Lăncieri și husari și dragoni, ne-nfricați călăreți,
Cântul lor, jur pe fierul cel roș', e cu mult mai
măreț

Decât sunetul vorbelor „apă“ și „ovăz“; să o știi
Ăsta-i pasul cel aprig al lui *Bonnie Dundee*.

Dă-ne hrană, potcoave și frâu, dă-ne-n pinten la
vreme,

Călăreți pricepuți și viteji și apoi nu te teme,
Dă-ne drumul în iureș la luptă și-atunci să te ții
Ai s-auzi peste-ntinderi dârzul *Bonnie Dundee*.

Catârii de la tunuri

Ne cățărăm pe stâncă, în urmă se prăvale
Poteca în prăpăstii... Noi ne vedem de cale.
Ne furișăm prin râpe, urcăm cu pasul rar
Și, când în vârf ajungem, am vrea să-ncepem iar.
Cel ce ne lasă-n voie să aibă zile bune,
Blestem acelu care samarul prost ni-l pune.